

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-3 У. 14627/12
22.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Десе Симић, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А., адвоката из ..., ..., кога заступа Гордана Ракочевић, адвокат из Ниша, Таковска 2а, против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Ниш, сада Министарство финансија Републике Србије, Сектор за правне послове и координацију, Пореска управа, Регионално одељење за другостепени поступак Ниш, ради поништаја решења туженог, број 431-121/2012 од 26.09.2012. године, у предмету аконтационог задужења доприносима за социјално осигурање, у нејавној седници већа, одржаној 22.05.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Ниш, број 431-5/07921631 од 15.06.2012. године, којим је тужиоцу између осталог утврђено аконтационо задужење

доприноса за социјално осигурање за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године, обрачунат на месечну основицу у износу 24.531,26 динара, и то: допринос за пензијско и инвалидско осигурање за месец јануар, фебруар, март, април и мај, у укупном износу од 26.984,39 динара, допринос за здравствено осигурање за месец јануар, фебруар, март, април и мај, у укупном износу од 15.086,72 динара и допринос за незапослене за месеце јануар, фебруар, март, април и мај у укупном износу од 1.839,85 динара.

У тужби поднетој Управном суду 08.11.2012. године, уређеној поднеском од 01.12.2012. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да су у спроведеном поступку повређене одредбе члана 233. и 234. Закона о општем управном поступку и одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији, који прописује утврђивање чињеница према њиховој економској суштини. Истиче да је аконтационо задужење доприноса за социјално осигурање за спорни период, у погледу примене критеријума остале околности, засновано на Уредби о ближим условима и критеријумима за паушално опорезивање обвезника на приходе од самосталне делатности из 2005. године, али су паушално примењени остали критеријуму, а посебно критеријум „остале околности“, по коме је дошло до увећања од 30% од полазне основице. Додаје да су оспореним решењем повређене одредбе члана 112. и 114. став 2. Закона о пореза на доходак грађана, јер му није достављено решење о утврђивању пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности на паушално утврђени приход, због чега нема обавезу ретроактивног плаћања пореза. Указује да у образложењу оспореног решења нису оцењени сви наводи жалбе против првостепеног решења и да су доношењем оспореног решења повређена основна уставна начела и угрожена основна људска права. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а туженог обавезе да му накнади трошкове поступка за састав тужбе у износу од 8.000,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно

одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено је, а то произлази и из списка предмета, да је решењем истог првостепеног органа, број 431-4/07921631 од 15.06.2012. године, тужиоцу утврђена месечна аконтација пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности за период од 01.01.2011. до 31.12.2011. године, у износу од 2.453,13 динара, на основу од 24.531,13 динара (паушално утврђен приход), да је након доношења ожалбеног првостепеног решења, број 431-5/07921631 од 15.06.2012. године, којим је тужиоцу између осталог утврђено аконтационо задужење доприноса за социјално осигурање за наведени период, у поступку по жалби против наведеног решења, сачињен записник о саслушању тужиоца као странке, број 431-20942/12-5 од 07.09.2012. године, након чега је донето сада оспорено решење, којим је одбијена жалба тужиоца против наведеног првостепеног решења од 15.06.2012. године.

Према одредби члана 22. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање (“Службени гласник РС”, број 84/04,... и 52/11), основица доприноса за предузетнике је опорезива добит, односно паушално утврђен приход на који се плаћа порез по закону који уређује порез на доходак грађана, док је одредбом става 2. истог члана, прописано да до коначног утврђивања опорезиве добити за текућу годину, предузетници плаћају месечну аконтацију доприноса на основу коју чини основица за месечну аконтацију пореза на доходак грађана. Одредбом члана 36. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, прописано је да месечна основица доприноса не може бити нижа од најниже месечне основице доприноса, док је ставом 2. истог члана, прописано да ако је основица доприноса, прописана овим законом, нижа од најниже месечне основице доприноса, обрачун и

плаћање доприноса врши се на најнижу месечну основицу доприноса, ако овим законом није друкчије уређено. Према одредби члана 40. став 1. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", број 24/01,... и 50/11), предузетник који с обзиром на околности није у стању да води пословне књиге, осим пословне књиге о оствареном промету, или коме њихово вођење отежава обављање делатности, има право да поднесе захтев да порез на приходе од самосталне делатности плаћа на паушално утврђен приход (у даљем тексту: паушално опорезивање), а одредбом члана 41. став 1. истог закона, прописано је да ако су испуњени услови из члана 40. овог закона, паушални приход се утврђује, у складу са следећим критеријумима и елементима: 1) висина просечне месечне зараде по запосленом у Републици, општини, граду и округу остварене у години која претходи години за коју се утврђује паушални приход; 2) место на коме се радња налази; 3) опремљеност радње; 4) број запослених радника и ангажованих чланова породице; 5) тржишни услови у којима се делатност обавља; 6) површина локала; 7) старост обвезника и његова радна способност; 8) висина прихода обвезника, који под истим или сличним условима обавља исту или сличну делатност; 9) остале околности које утичу на остваривање добити. Ставом 2. истог члана закона, прописано је да код утврђивања паушалног прихода, надлежни порески орган узима у обзир и све доказе, чињенице и податке до којих је дошао путем контроле и на други начин, док је ставом 3. истог члана прописано да Влада Републике Србије уређује ближе услове, критеријуме и елементе за паушално опорезивање.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и Закона о порезу на доходак грађана, Суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, када је тим решењем одбијена његова жалба против првостепеног решења од 15.06.2012. године, којим је тужиоцу између осталог утврђено аконтационо задужење доприноса за социјално осигурање, за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године, обрачунат на месечну основицу у износу 24.531,26 динара, и то: допринос за пензијско и инвалидско осигурање за месец јануар, фебруар, март, април и мај, у укупном износу од 26.984,39 динара, допринос за здравствено осигурање за месец јануар, фебруар, март, април и мај, у укупном износу од

15.086,72 динара и допринос за незапослене за месеце јануар, фебруар, март, април и мај у укупном износу од 1.839,85 динара. Ово због тога што је према налажењу овог суда, правилна оцена туженог органа да је првостепени орган основано тужиоцу, као обвезнику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, доприноса за здравствено осигурање и доприноса за осигурање за случај незапослености, у смислу одредби члана 7. 8. и 9. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, утврдио месечну основицу доприноса за обавезно социјално осигурање, за период од 01.01.2012. до 31.05.2012. године, у износу од 24.531,26 динара, односно у висини основице коју чини основица за месечну аконтацију пореза на доходак грађана, у смислу одредбе члана 22. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Правилно је након тога утврђена полазна основица за опорезивање у смислу одредбе члана 40. Закона о порезу на доходак грађана, која је коригована правилном применом критеријума и елемената у смислу одредбе члана 41. Закона о порезу на доходак грађана и одредбе члана 4. и 5. Уредбе о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности (“Службени гласник РС”, број 65/01,... и 31/05), након чега је тужиоцу правилно утврђено аконтационо задужење доприноса за социјално осигурање, обрачунато на месечну основицу у износу 24.531,26 динара, и то: допринос за пензијско и инвалидско осигурање за месец јануар, фебруар, март, април и мај, у укупном износу од 26.984,39 динара, допринос за здравствено осигурање за месец јануар, фебруар, март, април и мај, у укупном износу од 15.086,72 динара и допринос за незапослене за месеце јануар, фебруар, март, април и мај у укупном износу од 1.839,85 динара.

Као неосновани су оцењени наводи тужбе којима тужилац указује да је аконтационо задужење доприноса за социјално осигурање, у погледу примене критеријума остале околности, засновано на паушалној примени критеријума „остале околности“, по коме је дошло до увећања од 30% од полазне основице, због чега је приликом доношења оспореног решења и паушалног опорезивања, поступљено супротно одредби члана 41. Закона о порезу на доходак грађана. Ово због тога што је према налажењу Суда, у спроведеном поступку правилно утврђена

месечна основица доприноса за обавезно социјално осигурање, за спорни период, односно у висини основице коју чини основица за месечну аконтацију пореза на доходак грађана, тако што је правилно утврђена полазна основица за опорезивање у смислу одредбе члана 40. Закона о порезу на доходак грађана и иста коригована применом критеријума и елемената усмислу одредбе члана 41. Закона о порезу на доходак грађана и одредбе члана 4. и 5. Уредбе о ближим условима, критеријумима и елементима за паушално опорезивање обвезника пореза на приходе од самосталне делатности, због чега су другачији наводи тужбе оцењени као неосновани.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе, којима тужилац указује да му није достављено решење о утврђивању пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности на паушално утврђени приход, због чега нема обавезу ретроактивног плаћања пореза. Ово због тога што су према налажењу Суда, рокови за плаћање аконтационих обавеза доприноса за социјално осигурање и утврђене разлике између доспелих, а неизмирених обавеза, прописани одредбама члана 114. и 118. Закона о порезу на доходак грађана (“Службени гласник РС”, број 24/01,... и 7/12), у вези са одредбом члана 60. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, којима је прописано да се доприноси из члана 58. овог закона, плаћају у року који је законом који уређује порез на доходак грађана, утврђен као рок за плаћање пореза по тим основама, при чему је Пореска управа дужна да у смислу одредбе члана 58. став 1. истог закона и члана 5. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Службени гласник РС”, број 80/02,... и 2/12), решењем утврди обавезу доприноса за социјално осигурање и наложи уплату ове обавезе, у смислу одредбе члана 54. став 2. истог закона, без обзира да ли је обвезник у том периоду плаћао доприносе, при чему је обвезник дужан да обавезу измирује редовно и да након пријема решења плати разлику између уплаћеног доприноса и доприноса утврђеног решењем, у смислу одредбе члана 114. и 118. Закона о порезу на доходак грађана, због чега су другачији наводи тужбе, оцењени као неосновани.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они нису од значаја за

другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Како тужилац није успео у овом управном спору, то је његов захтев за накнаду трошкова спора одбијен, на основу одредаба члана. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену одредбе члана 151. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 74/13), због чега је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 22.05.2014. године, II-3 У. 14627/12

Записничар,

Сандра Пауновић,с.р.

Председник већа-судија,

Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ